

PROLOG

În plină noapte noapte, Pog auzi un plâns în pădure.

Dădea ture pe acolo de vreo oră, iar până atunci nu auzise decât țipete răzlețe de vulpi sau glasurile groase ale bufnițelor.

Pog adulmecă aerul. Simțea un miros.

Miros de om.

Porni pe urma mirosului. Sări peste rădăcini de copaci, mijind ochii prin întuneric și agitându-și urechile blânoase în timp ce se apropia de suneț. Se auzea dinspre copacii care înconjurau miezul întunecat și interzis al pădurii. Firele de păr din blana lui Pog se zburliară imediat. Se învârti încoace și încolo, agitat, ascultând plânsul acela, apoi plonjă în desigur.

Ascuns după o tufă, Pog se uită spre poiana rotundă și presărată cu buturugi. Pe una dintre buturugi stătea un copil. O fată cu părul negru și cărlionțat. Plângea descurajată, cu fața în mâini. Pog o recunoscuse imediat și încuviință din cap. O mai văzuse și dimineată, însoțită de creaturile acelea mai înalte. Veniseră la casă în cutia lor metalică, pe roți.

Era un lucru cu totul nou pentru Pog. Se obișnuise să stea de pază și să patruleze, nu să dea peste copii ai creaturilor înalte care plâng prin pădure. Nu știa ce să facă. Nu voia să-și dea în vileag existența, dar era clar că fetița aceea se pierduse. *Ce e de făcut? Ce să fac?*, se gândi el și începu să-și molfăie degetul.

Decizia veni de la sine în momentul în care o văzu pe fată ridicând deodată privirea spre copacul bătrân, cu trunchiul contorsionat, din mijlocul poienii, de parcă i s-ar fi părut că aude ceva. Se ridică în picioare, încruntându-se curioasă spre copac, apoi porni încet spre acesta.

— Pssst! Nu! șuieră Pog, ducând instinctiv mâna la sabie.

Fata se întoarse brusc.

— Ce-a fost asta? Cine e acolo?

Pog se ascunse în tufiș. Avea o senzație de tensiune în piept și mușchii încordați.

— Un prieten, zise el. Te-ai rătăcit?

Fata își șterse ochii.

— Da, scânci ea.

— Vino, îți arată Pog drumul spre casă.

Ea ridică din umeri și rămase nemișcată. În spatele său, un crâmpei din lumina lunii se proiecta pe copac, iar scoarța neagră tremură pentru o clipă, ca și cum sub ea s-ar fi încolăcit un șarpe. Pog simți un miros fetid, de putreziciune. Își linse buzele. Trebuia să îndepărteze fata de copac, dar nu-și putea dezvălui înfățișarea. Acest lucru era interzis.

— Haide, acum, spuse el încercând să-și păstreze vocea prietenoasă și caldă.

Fata își duse mâinile la piept și mai făcu câțiva pași spre copac. Pog văzu din nou mișcarea abia perceptibilă de sub scoarța copacului, apoi i se păru că aude un șuier șoptit. Ea era înspăimântată, iar faptul că se ascundea de ea nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Nu-i mai rămăsese decât o opțiune.

Pog ieși în luminiș.

Fata clipi, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Cine ești? întrebă ea cu buza de jos tremurând.

— Pog Lumpkin. Un prieten.

Pog îi zâmbi, pentru a-i arăta că nu vrea să-i facă rău. Afecțiunea pe care o simți când fata îi întoarse zâmbetul îl surprinse.

— Ești blănos tot, spuse fata.

— Pog este unul dintre Primii Oameni. Toți blănoși. Nu ca voi, oamenii înalți.

O îndemnă să o ia înainte, zâmbindu-i și ținându-și în același timp privirea ațintită spre copac.

— Pog îți va arăta drumul spre casă. Hai, vino după Pog!

Fata merse spre el, iar Pog oftă în sinea lui, ușurat. În timp ce se îndepărtau de poiană, Pog mai aruncă o ultimă privire înapoi. I se păru că aude din nou șoapta aceea, dar poate fusese doar în imaginația lui. Copacul era nemișcat, dar scoarța lui căpătase un aspect reptilian.

Norii s-au risipit, lăsând loc lunii să le lumineze calea. Pog înainta sprinten prin pădure, iar fata ținea pasul cu el. Pog grăbi pasul, iar fata râdea în timp ce fugea după el. Pog râse și el, dar avu grijă să nu meargă prea repede, ca să n-o piardă.

Nu le-a luat mult să ajungă la casa aceea mare de la marginea pădurii. Pog și fata o luară pe alee și se opriră în fața ușii. La una dintre ferestre se vedea o lumină.

— Am ajuns, zise el.

Ea îi zâmbi.

— Mulțumesc, Pog.

Pog se simțea ciudat. Avea o senzație ciudată în piept. Nimeni nu-i mai rostise numele de mulți ani.

— Pog trebuie să plece acum.

— O să ne mai întâlnim? întrebă fata.

— Poate, spuse Pog.

— Ești singur?

Întrebarea l-a luat prin surprindere pe Pog. Simți o durere în piept. Scutură din cap.

— Acum, nu, zâmbi el.

Fata îi făcu un semn de rămas-bun cu mâna, iar Pog se furișă pe după colțul casei, privind-o cum ciocănește la ușa. Un bărbat înalt cu păr cărunt deschise ușa. El și fata se îmbrățișară, iar imaginea aceea îl făcu pe Pog să se simtă trist și fericit în același timp.

Intrară amândoi în casă, iar Pog aproape că se simți dezamăgit când se închise ușa.

Pog se vârlă prin burlan și ieși prin gaura care dădea în pod. Ateriză cu dibăcie pe podea și începu să-și scoată sabia și bâta.

Ești singur? Pog se gândi la întrebarea aceea. Da, era singur. Fusese singur în întuneric foarte mult timp, dar acum nu mai era singur.

Ceea ce nu știa Pog era că, peste două săptămâni, fata avea să plece. La scurt timp după ea urmau să plece și bunicii ei, și casa va rămâne goală. Iar Pog avea să rămână în pod, patrulând noaptea pentru a se ține de o promisiune făcută cu mult timp în urmă. Și avea să vină primăvara, apoi vara, pe urmă mai multe toamne, mai multe ierni. Și nu va mai fi decât Pog, singur în întuneric, pentru o perioadă ce va părea o eternitate.

Până când au venit ei.